

עפ"ת 2662/07/15 - סובחי עבדאללה נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 2662-07-15
08 אוקטובר 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: סובחי עבדאללה ע"י ב"כ - עו"ד רויטגרונד
נ ג ד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ - עו"ד אביב דמרי מפמ"ד

פסק דין

ערעור על פסק דין (הכרעת דין וגזר דין) של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט אלון אופיר), בתת"ע 7376-10-04, לפיו הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה על תקנה 47(ה)(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), ונידון לפסילה על תנאי בת חודשיים וקנס כספי. המערער זוכה מעבירה על תקנה 47(ד) לתקנות.

כתב האישום ייחס למערער את שתי העבירות הנ"ל, בכך בעת שנהג במשאית בכביש 90, מדרום לצפון, עקף משאית אחרת בדרך שאינה פנויה דיה כדי לאפשר עקיפה בטוחה, ויצאה לעקיפה כששדה הראייה שלו חסום או מוגבל.

לאחר שמיעת הראיות, זיכה בית המשפט קמא את המערער מעבירה של עקיפה בדרך שאינה פנויה, לאחר שלא הובאו בפניו ראיות להנחת דעתו, ביחס למרחק בין כלי הרכב המעורבים במסלול העקיפה.

בית המשפט קמא קיבל את גרסת עדי התביעה שנסעו ברכב המעורב, לפיה ראו את רכב המערער מגיע מולם, וירדו עם רכבם לשול הכביש כדי למנוע תאונה. עם זאת קבע כי:

"ללא תאור של מרחק הנשען על הערכה של העדים, אין דרך ממשית לדעת האם אכן ירידת הרכב לשול נבעה מסכנה או הפרעה שיש לה בסיס או אחיזה במציאות". (עמ' 4 להכרעת הדין).

בית המשפט קמא קבע, כי שוטר או מתנדב המבחין באירוע עקיפה מסוכן, חייב להיות בעל יכולת להעריך את המרחקים שבין הרכב העוקף לרכב שבא ממול, שכן רק נתון עובדתי זה יכול לבסס את ההרשעה. על כן זוכה המערער מעבירה בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות.

בית המשפט קמא הרשיע את המערער בעבירה של עקיפה כשהראות לקויה או שדה הראייה חסום או מוגבל, בניגוד לתקנה 47(ה)(1) לתקנות, לאחר שקבע כעובדה, שתוואי הדרך הוא כפי שטען עד התביעה, דהיינו, במקום העקיפה, יש עיקול היוצר מגבלת ראות. נקבע גם, כי המערער יצא לעקיפה של משאית ארוכה במיוחד, וכי יצא לעקיפה, רק

לאחר שנהג המשאית הנעקפת סימן לו כי הוא יכול לצאת. דהיינו, החליט על היציאה לעקיפה על יסוד ראייתו של אדם אחר, ומכאן ששדה ראייתו היה מוגבל, וחייב אותו להיעזר במכון.

נקבע, כי: "רק כאשר הדרך לפניו פנויה וללא מגבלת שדה ראייה לנוהג עצמו, רשאי הרוצה לצאת לעקיפה לבצע פעולה זו".

ב"כ המערער מלין על ההרשעה וטוען, כי בכל אימת שנהג מתכוון לצאת לעקיפה, שדה הראייה אינו פנוי, כי הרכב האחר מסתיר חלק ממנו. עוד נטען, כי בית המשפט קמא התעלם מהחלק בעדות המערער, לפיו, בדק גם באופן עצמאי ששדה הראייה פנוי. בנוסף, גם לגבי עבירה זו, לא נמסרה על ידי התביעה הערכת מרחק בין כלי הרכב השונים.

עוד נטען, כי עד התביעה שערך את הדו"ח, התכוון כשהוסיף עבירה זו, לכך שעיקול הכביש הוא שחסם את שדה הראייה, ולא כי מה שחסם את שדה הראייה של המערער, הוא המשאית שנסעה לפניו, כפי שקבע בית המשפט קמא בטעות.

ב"כ המערער טוען, כי מהראיות עולה, שעד התביעה היה במרכז העיקול, עת ראה את משאית המערער, טרם התחילה בעקיפה. מכאן, ששדה הראייה לא היה חסום לעד התביעה, ועל כן גם למערער. בנוסף, המערער ישב בתוך משאית גבוהה, ויכול היה לראות את כל הכביש לפניו. מה שהביא להרשעת המערער, היא טענת עדי התביעה לקיומו של עיקול, אולם מדובר בעיקול שלא היה בו כדי להסתיר את שדה הראייה.

ב"כ המערער הפנה גם לדברי המערער בחקירתו, עליהם הסתמך בית המשפט קמא לצורך הרשעה, וטען שהמערער גם אמר שראה בעצמו כי הדרך פנויה.

כן מלין ב"כ המערער על חומרת העונש.

ב"כ המשיבה עתר להשאיר את פסק הדין על כנו, מנימוקי בית המשפט קמא. הוא הפנה לכך שמבחינה עובדתית אימץ בית המשפט קמא את גרסת עד התביעה לרבות הסקיצה שערך, לעניין תוואי השטח. עוד טען כי עד התביעה לא נשאל אם ראה את הנהג, דהיינו, המערער, אלא רק אם ראה את המשאית, ולכן לא ניתן להסיק מתשובתו החיובית, כי ראה גם את הנהג, ולכן כי גם הנהג ראה אותו. גם לא ברור באיזה שלב של העקיפה מדובר, שכן השאלה לא היתה ספציפית.

אשר לעונש, עותר ב"כ המשיבה שלא להתערב בו, בהיותו סביר.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

נוכח קביעת בית המשפט קמא לפיה לא התקיימה עבירה לפי סעיף 47(ד) מהטעם שלא ניתן לקבוע אם המרחק בין כלי הרכב המעורבים היה מספיק כדי לאפשר ביצוע עקיפה, ברי כי הרשעה לפי סעיף 47(ה)(1) אינה מבוססת על

נסיעתו של רכב עד התביעה בנתיב הנגדי. בהרשעה לפי סעיף זה, בנסיבות עסקינן, אין רלוונטיות לקיומו או העדרו של גורם שחסם את הנתיב הנגדי. השאלה היא רק האם לנהג העוקף היה שדה ראייה תקין, טרם הסית רכבו שמאלה.

בהקשר זה, צדק בית המשפט קמא בכך שהשתית את ההרשעה על עדותו של המערער, לפיה נזקק למכוון, ומשכך שדה הראייה שלו היה מוגבל. די באמירה זו של המערער כדי לבסס את יסודות הסעיף. המערער אמר כך:

"ש. אתה אומר שאתה עקפת לא כי ראית שיש לך שדה ראייה אלא שהנהג שלפניך סימן לך שאתה יכול לעקוף, הוא היה העיניים שלך בעצם ?

ת. כשהוא סימן לי יצאתי ו ראיתי שהכביש פנוי. אני ראיתי בעצמי שפנוי אחרת לא הייתי יוצא.

ש. זאת אומרת הוא סימן לך שאתה יכול לעקוף, אתה יצאת ואז ראית שזה פנוי והמשכת לעקוף?

ת. נכון. זה נהוג עם כל נהגי המשאיות רק אם תתפוס את הנהגים הצעירים אלה שאין להם זמן אז תתפוס אותם".

איני מקבלת את הטענה כי המערער טען כי ראה שהדרך פנויה, שכן אמר כי נזקק למכוון כדי לצאת לעקיפה ורק אחרי שיצא, ראה שהכביש פנוי. הוא אמנם תיקן את עצמו מיד, אולם הדברים נאמרו, והם גם מתיישבים עם ההקשר, דהיינו שהיה זקוק למכוון כדי לעקוף. על כן קבע בית המשפט קמא את שקבע לגבי כוונתו של המערער ולא מצאתי לנכון להתערב בכך.

איני מקבלת גם את הטענה לפיה אם ראה עד התביעה את המשאית, חזקה על המערער שראה את רכבו של עד התביעה.

בחקירתו הנגדית, לא נשאל עד התביעה האם ראה את המערער, אלא רק אם ראה את המשאית, ומאחר ומדובר ברכב גדול, אין להסיק מתשובה זו, שעובר לעקיפה גם ראה המערער את הנתיב שלידו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

העונש שהושת אינו חורג ממתחם העונש ההולם. המערער לא קיבל על עצמו אחריות, גם לא לעבירה שהורשע בה בסופו של יום, ועל כן לא היה מקום להקל עמו באופן מיוחד.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן והודע היום, כ"ה תשרי תשע"ו, 08 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.